40. Tvær barnasögur og sagan af litla blóminu.

---

6 blöð qto.

Framhald frá bls. 18. á I.

Bóm

1

2 2

Gunna litla var á 4. ári þegar amma hennar sendi hana uppí sveit til dvalar hjá dóttur sinni um nokkura mánada skeid, þós módir Gunnu var dáin. Amma hennar hafdi kent henni margar bænir og Fadirvorid sitt kunni hún reiþrennandi, en stundum gat þad nú borid vid ad hún fiþadist í þór og þá átti hún erfitt med ad átta sig á þór, nema med þór ad byrja á upphafi aftur, en þótt hún vari bænrækin, var hún stundum svo syfjud, ad hún nenti ekki ad byrja á þór aftur, enda var amma hennar vön ad leidrétta hana, þegar svona bar vid.

Á bænum sem módursystir hannar bjó og hún fluttitil, var gömul kona, módir húsbóndans og hana bad nú amma Gunnu litlu, ad halda henni sem fastast vid bæna-idjuna, og þegar hún fór ad heiman og kvaddi ömmu sína, áminti hún hana um ad gleyma þór nú ekki ad lesa bænirnar sínar í kvöldin, einkum Fadirvorid sitt. Gunna lofadi þór.

Fyrsta eda annad kvöldid, sem Gunna var á þessu nýja heimili sínu og háttud nidur í rúm, var gamla konan inni hjá henni, en af þór ad hún var eitthvad annars hugar, tók hún ekki eftir bænalestri Gunnu eins og skyldi.

Gunna byrjadi á Fadirvorinu – þad heyrdi gamla konan –, en þegar hún var komin fram í mitt Fadirvorid, fiþadist

2.

hún, en hélt þó áfram ad bidja og sagdi:

„Á, gódi gud! þarna fipadist mér; en þú verdur ad fyrirgefa mér, ad nú man ég ekki, hve langt ég var kom in og hérna er enginn á bænum sem getur sagt mér til þér fólkid hérna kann engar bænir!"

Nonni litli var skír og greindur drengur á 4. eda 5. ári. Mamma hans hafdi oft sagt honum þad, ad ef hann taladi ljótt, bölvadi eda nefndi þann vonda, þá kæmi svartur blettur á tunguna á honum.

Einhverju sinni kom mamma hans inn í stofu og stendur þá Nonni litli fyrir framan spegilinn og segir: „Anskoti," og réttir út úr sér tunguna, eftir ad hafa sagt þetta. Sídan segir hann: „Djöfull," og réttir út úr sér tungu enn betur; loks segir hann: „Helvíti" og nú réttir hann út úr sér tunguna svo langt sem hægt er. Em er hann verdur þess var, ad módir hans hefir stadid hann ad þessu og heyrt allt saman, segir hann hródugur mjög:

„Heyrdirdu hvad ég sagdi, mamma? Var þad ekki ljótt?"

„Jú," sagdi módir hans, „og þú ættir skilid ad vera flengdur fyrir svona ljótt ordbragd."

sjá X.

sjá ✗. 3/ 84

„Jeja," sagdi Nonni, ofbod rólega, „en ég var ad reyna, hvort þad vœri satt, sem þú hefir sagt mér, ad ef ég segdi ljótt – og þetta var ljótt – þá kœmi svartur blettur á tunguna á mér; en sko! Ég sé engan blett!"

——— a ———

4.

Einbúinn gamli, spakvitur madur mjög, sat kvöld eitt í forsælunni af lindi tré einu, sem stód í blóma sínum. Hann var snjóhvítur fyrir hærum, ásýnd hans var hrein og fögur enni hans svo bjart og skært, ad blómin í kringum hann stódu grafkyrr og undrandi; þau sögdu: „Ó, hve undursamleg vera er madur. Þau lögdu hlustirnar vid, til þessad heyra hvad gamli madurinn sagdi, en hann sat nú þarna hljódur um stund og leit yfir blómabedinn, sem í kringum hann var og sjálf vorn ad dást ad þvi, hve undursamleg vera hann vori. Nú var þad hann sem var ad dást ad þvi hve undursamleg þau vorn: Hann dádist ad lit þeirra og hversu fögur þau vorn og reglulega sköpud: „Svona undursamlegt verk getur madurinn ekki leyst af hendi; hann getur ekki skapad svona fallegan hlut, eins og þessi blómern; hann á jafnvel bágt med ad skapa þau í huga sínum."

Þannig hugsadi gamli madurinn og hrifinn af þessari fögru hugsun, gat hann ekki orda bundist, heldur sagdi, svo öll blómin heyrdu: „Enginn annar en gud getur gjört slíkt furduverk, en sá sem hefir séd gud," sagdi hann, „skal aldrei deyja." Svo þagnadi hann ofurlitla stund, en sagdi sídan: „Í sannleika er gud hér sjálfur, hann er alstadar, í öllu og yfir öllu og á þvi rídur mest ad trúa á hann!"

En svo var þad eitt af minstu blómunum, sem heyrdi þessi ord gamla mannsins, ad þad fór ad teyja úr stöngul legg sínum,

og skima í allar áttir kringum sig tilþess ad reyna ad sjá þennan gud, sem gamli madurinn var ad tala um og var soo hrifinn af, en þad kom ekki auga á neinn gud. En allt í einn staldrar hugur blómsins vid og þad hugsar sem soo: „Hvad er þarna upp í fjallshlídinni? Þad hreyfist. Skyldi þad vera gud? Nei, þad er bara kvöldþokan, sem er ad lædast nidur fjallshlídarnar ofan í dalina. En – hver veit, – skad getur ad gud sé nú annars í kvöldþokunni. Gamli madurinn sagdi ad gud væri alstadar, í öllu og yfir öllu og ad á þvi ridi mest ad trúa, þvi sá sem þad gerdi, mundi aldrei deyja. „Og trúi þvi, ad í sannleika sé þetta gud!"

Og soo lokadi litla blómid hinni fögru blómakrónu sinni undir nóttina og hugsadi um þad sem hinn spakvitri öldungur hafdi sagt: „Sá, sem hefir séd gud, skal aldrei deyja, ef hann ad eins trúir á gud."

– En soo kom haustid; blómskrúdid á engjum og trjánum bleknadi, þad vard gult, grátt og rautt á litinn, féll til jardar visid og dautt; litla blómid stód eitt eftir öskaddad í öllum sínum skrúda; skakvidrin og stormhrynurnar stód þad af sér, þvi þad trúdi þvi sem þad hafdi heyrt: „Ad sá sem hefir séd gud og trúir á hann, skal aldrei deyja."

– Medal trjánna var gömul og hálffeyskin greinihrísla, sem lengi hafdi stadid þarna og furdad sig á þvi, ad þetta litla, fagra blóm, skyldi standa af sér allan haustnædingin og kuldann, án þess ad bleikna eda fella eitt einasta laufblad sitt og þvi sídur deyja eins og hin blómin.

[illegible]

ad gud væri í öllu og yfir öllu, einnig í kvöldþokunni og skugga hennar og blómid fór ad skjálfa, þad titradi, soo ad blómin hrundu nidur af þvi, saman skorpin og skrælund af kulda. – – – – Litla blómid var dáid!

Greinhrístan gamla gat þór ekki á sér setid lengur og spurdi loks litla blómid: „Hvad ert þú annars ad hugsa, greyid þitt litla, heldurdu ekki ad þú verdir ad deyja, eins og hin blómin, og falla eins og þau fyrir frosti og kulda vetrarins?"

Litla blómid teygdi úr sér, leit hreykid mjög til greinihrístunnar og sagdi: Veigt þú ekki, sem ert ordin svo gömul og hefir lifad svo lengi, ad sá sem hefir séd gud og trúir á hann, skal aldrei deyja?"

Hah-hah! Þykist þú svo sem hafa séd gud? spurdi greinihrístan og var lítelsvirdingarblær í raust hennar.

„Já!" sagdi litla blómid, „og ef þú trúir mér ekki skal ág sýna þér hann, en þér rídur á ad trúa mér".

Um leid og litla blómid sagdi þetta, kinkadi þad kolli af gledi og ánægju, eins og þad hafdi séd gamla manninn gjöra fordum og sídan sagdi þad:

„Sko! nú sérdu Kvöldskuggann forast yfir med þokunni sem lidast nidur hlídina þarna nidur í dalinn og nú er gud ad koma. Þarna sérdu hann, gamla mín!"

Og í sama bili kom þokan, hægt og hægt og myndadi Kvöldskugg um leid og hún læddist nidur til litla blómsins og greinihrístunnar sem bádar voru, þá stundina, ad hugsa um hana og einmitt ad tala um hana og þór sagdi litla blómid: Sannarlega er þetta gud!

En greinhrístan bretti brýnnar, yglidi sig, vard bálvond og sagdi: „En sérdu ekki, bjáninn þinn, ad þetta er bara Kvöld-

~~X~~ 7.

þokan, sem er ad lædast nidur í dalinn? Ertu svona vitlaus, vesa-
lingur, ad ætla ad telja mér trú um ad þetta sé gud? Og er viss um
ad þú trúir þór ekki sjálf, kindin mín, ef þú bara hugsar þig um."
Litla blómid teygdi enn úr sér. Þad skimadi og horfdi í allar
áttir, ýmist á þokuna eda greinhrístuna, sem úr skók sig og
hristi af fyrirlitningu, hatri og reidi. — —
Já, greinhrístan sú arna", hugsadi litla blómid, „er gömul,
og veit hvad hún syngur: Hún er líklega hyggnasta og lærdasta
hrístan hérna í skóginum."
Litla blómid tók ad efast; þad efadist um, ad þad hefdi tekidrétt
eftir þór, sem gamli madurinn sagdi; þad efadist um ad þad hefdi skilid
hann rétt, en einhvern efadist þad um ad hann hefdi sagt satt,
en þad var í engum efa um ad greinhrístan hefdi rétt fyrir sér:
„Hún, sem var svo gömul og reynd hérna í skóginum." Þannig
hugsadi nú litla blómid, sem ádur var svo trúad og sannfæt um
ad gud væri í öllu og yfir öllu, einnig í kveldþokunni og
skugga hennar og blómid fór ad skjálfa, þad titradi, svo
ad blómin hrundu nidur af þór, saman skorpin og skrælund
af kulda. — - - - - Litla blómid var dáid!